

SENYOR JOAN

*“Cavall, deixem-lo d'insultar
Amb mi res més no pots guanyar
que bastonades, si les vols.*

Disputació de Buc amb son cavall.

COIA CABRÉ

Prou, ara a menjar. Com s'entén que no en vols? Si no engoleixes ja ho veuràs! Amb l'embut t'ho faig empassar, si convé. I ara! Què t'has cregut? Sí, fes el badoc que hi haurà llenya. Potser et penses que has de menjar sucre tothora. Res, a mi no em prens el pèl. Ja li tinc dit, a l'amo: “Aquest cavall és un mal criat”. Es clar, com que tens qui et porta terrossets de sucre..., vés i espera que es mengi l'alfals. Menja-te'l tu, deus pensar. Et deus creure que no us he vists, tu i el senyoret... bon parell! Calla, noi, que no sóc guerxo! Per això l'estimes tant. Més que a mi, és clar; jo no te'n puc donar, de sucre. T'haig de donar l'alfals i la palla cada dia. Si fos per mi te n'atiparies, de sucre, i de garrofes, que també sé que t'agraden. L'amo diu que al cavall res d'aquestes porqueries. Ni parlar-ne de sucre i garrofes: tot plegat només embruta la panxa. Sí. I no em facis morros, que més aviat sóc jo el que hauria d'estar enfadat. Ja m'ho pensava: a més a més encara en tindrè la culpa. No m'estimes ja;

t'agrada més anar amb el senyoret. Clar, ell no s'enfada com jo. No hi puc fer més. Si m'enfilo tan aviat al cirerer és perquè veig que ets un tossut i no em vols creure. Ho entens? No.

Au, vine, ja m'ha passat tot. No sé com se m'ha acudit que puguis entendre'm. Es igual. Et donaré sucre. En vols? No! Del de debò, no t'enganyo. Aquell dia vaig ésser ruc, és veritat, ara no voldràs fer-me cas. Tasta'l, és bo. Eh que sí? I és clar, ja t'ho deia. A mi també m'agrada el sucre, i no pas poc. Què em dius, et pensaves que no? Me'n menjaré un trosset. Ah! si l'amo ens veia..., em té prohibit comprar-te sucre. No li diguis res, ara! Mira que la fariem bona. Ja em veig al carrer. I saps per què, tot aquest romanço? Doncs perquè diu que fa cucs. Ca! home, què ha de fer cucs, bé prou que ho sap ell. En deu estar farcit. T'ho dic jo, si no fos tan car ben segur que te n'afartaries. Eh que no fa cucs, el sucre? I és clar que no. De tot això no n'entén res, l'amo. Hi guanyaria vigilant el senyoret. Bon un, amb això dels estudis... No vull posar-me

on no em demanen, però... ja la sap ben llarga, ja.

Demà sortirem a caminar. I a córrer, clar. Però no molt; després em fa mal l'esquena i no podria donar un pas. L'amo m'ha dit que et renti les dents. Sí. Demà. Qualsevol s'acosta a netejar-te-les. El que és a mi no cal que m'esperin, ja en vaig tenir prou l'altra vegada. Encara em queda el senyal. Mira, ací, a la cara, vora el nas. No acluquis els ulls que prou bé que ho saps. Quin espant! Ja em veia al clot... No em creuràs. De vegades he pensat que s'hi pot estar molt bé, més bé... Històries. Tot plegat no són més que cabòries de les meves. Demà ho farem tot... Cabòries de tothom, d'aquelles que s'emboliquen més i més cada dia fins a no deixar-te ni una mica de lloc per a pensar clar... No, demà no et rento les dents. Sortirem a caminar pel prat. Anirem fins als garrofers i ens arribarem a les pereres del Papitu.

De petit, quan arribava el temps de les peres, l'àvia me'n deixava menjar moltes, totes les que volgués; deia que així es netejaven les dents per tot l'any. A ella li guaitaven sempre blanques, deu ésser veritat... Menjarem peres tendrals; són les que netegen millor. No en deixarem ni una. Ja veig el Papitu que arriba per collir-les i no en troba cap. Totes entre tu i jo. Quines dents més blanques se'ns posaran. Ni vinagre ni sulfumant, res d'això.

I el senyor em dirà: "Molt bé, Joan". Perquè em dic Joan. Com tants altres Joans, és veritat; però jo guardo bèsties: els cavalls del senyor Pau. I em dirà: "Molt bé, Joan". I jo: "Gràcies, senyor". Em dirà Joan sense més, com sempre. Seria inútil fer-me dir senyor Joan. No us sembla?

Pere Anguera Nolla és de Reus. Va néixer el 1953. Estudia Filosofia i Lletres a Tarragona. Fa tres o quatre anys que escriu. Aquest poema és la primera cosa que publica.

El camp de blat
és d'or
i buit
el ventre de la mà que el talla.
L'oliva es verda, verda,
com una brillant
maragda;
la mà que l'esporga
bruna, bruna,
de silencis i romiatges.
Els ceps
tenen fulles de plata
i la sang que els rega
és negra i amarga.
L'atmetller,
guarnit de rosa,
canta hores, canta mals,
que la harrassa als seus peus
té regust de tomba estranya.
El riu,
que compta els marges,
té l'aigua de cristall,
mes és d'un cristall
dolgut,
de sentir cançons amargues.

PERE ANGUERA NOLLA